

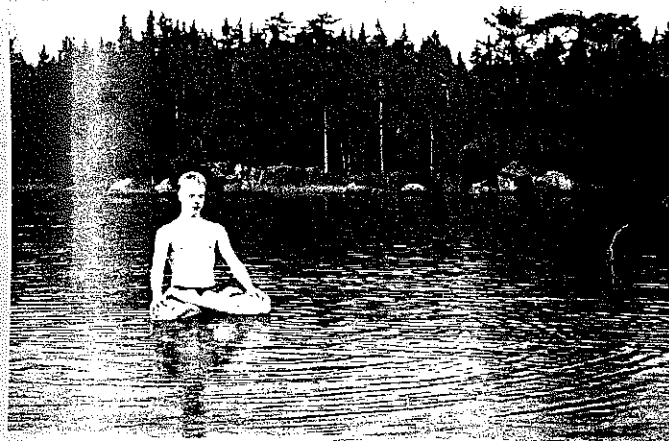
NONSENS!
NONSENS!
NONSENS!
NONSENS!

Sjätte Moralen

Nummer 15 - Årgång 3 - 9 kronor - Torsdagen den 29 februari 1996
Degerförs AlternativKulturFörening sprider Ljus bland Världens Lidande

Detta nummers tema:

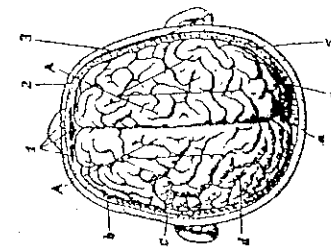
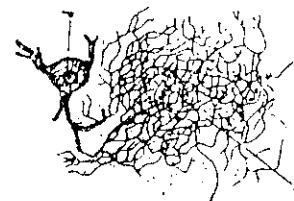
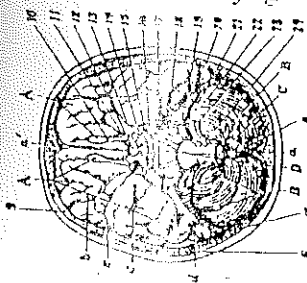

Vad
är
det
vi
söker?

Foto: Elin Strand

Dessutom:

Aleister Crowley - Renhornslim - And the Balalajka Band played on -
Medarbetare genom tiderna - En annorlunda utsikt från min balkong -
Anton, tre år yngre än vanligt, försöker säga "Subsidiaritetsprincip" - m.m

Och vi som trodde han var från Avgrunden Bortom Allt Hopp Om Frälsning

" Quis custodiet ipsos custodes ? "

Denna tidning tillhör

Namn _____

Adress _____

Postadress _____

Telefon _____ Skola _____

Stad _____ Födelseår _____

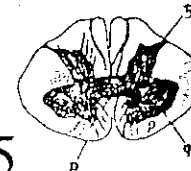
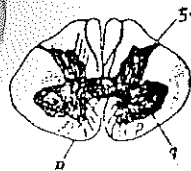
PLATS
FÖR
FOTO

EN TYSK, ENGELSK, FRANSK,
ITALIENSK, SPANSK, TJECKISK
OCH HOLLANDSK UPPLAGA AV
FÖRELIGGANDE VERK HAVA
UTKOMMIT PÅ SAMMA FÖRLAG.

EFTERTRYCK FÖRBJUDES

ALLA RÄTTIGHETER ANGAENDE ÖVERSÄTTNING TILL FRAMMANDE
SPRÅK FORBEHÅLLES

Det sitter ett utsöndringsorgan i varje segment.

SJÄTTE MORALEN 15 DRÖM OCH VERKLIGHET I A5-FORMAT

Sjätte Moralen är en samling idéer,
ett medium för dess kreatörers idéer.

Vissa idéer förverkligas.

Vissa kreatörer förverkligar sig själva.

Vissa kreatörers förverkliganden är bara idéer,
idéer som aldrig kommer att förverkligas.

VÄLKOMMEN!

FÖR VERKLIGA DINA IDÉER!

Denna publikation ges ut av den löst sammanhållna
organisationen DAKF, Degerfors AlternativKulturFörening.

Ansvarig utgivare är Niklas Björnberg.

Adressen till redaktionen är Sjätte Moralen, c/o DAKF,
c/o Degerfors KU, Bruksgården, Krontorpsvägen 1,
693 32 DEGERFORS, Allsvenskan.

Telefonnumret till Bruksgården är 0586 - 404 90.

Du kan faxa till redaktionen på exakt samma nummer.

Det kostar att trycka. Styckespriset för detta nummer är satt till 8 SEK.

Redaktörer, kreatörer och medarbetare genom tiderna: Tobias Stål,
Erik Stormark, Rikard Friberg, Niklas Björnberg, Magnus Svensson,
Sebastian Thorstensson, Annika Hammarström, Jonas Klasson, Kristina
Rydholm, Bill Gurka, Raoul Laukka, Andreas Ingefjord, Carl Boman,
Joan Källkvist, Jhonny Therus, Sofia Nordin, Stefan Elfstrand, Andreas
Nyquist, Karin Åberg, Karin Karlsson, Anna Barnemo, Daniel Lindberg,
Anna-Sofia Pettersson, Peter Lindgren, Helen Lundin, Maria Moberg,
Martin Nordblad, Karin Nordblad, Emil Pedersén, Anna-Maria Pettersson,
Henrik Svensson, Pia Johansson, Jonas Lööf, Mikael Eriksson, Robert
Eriksson, Jukka Saltvik, Ingsie-Britt Karlsson, Karolin Fredriksson, Anna
i 8c och en hel hopar med vitt varierande gökar som önskat förbli anonyma.

Tjosan på er, sjätte moralen-red.

Jag läste eran tidning och tyckte om det mesta, men då sa Gösta till mig att det saknas nåt riktigt folkligt, kanske nånting med anknytning till dansbanan.

Så en annan var inte sämre än att en snodde ihop en rolig lucktext som folk kan klura över.

Men så gick tin å allting vart liksom glömt. Men så åkte i alla fall jag å Gösta på semester till Ullared å i handskfacket hitta jag min text. Men så vart det så att grannen vart sjuk, så en kom aldrig iväg te postlåda. Men så vart de, som jag brukar säga, att det som grävs ner i snö kommer upp i tö.

Jag skulle lägga om Göstas bensår när ja hitta texten i plåsterlådan.

Så vart det, som jag brukar säga, bättre sent än aldrig, så här är mitt fredagsnöje till läsekretsen. Så nu hoppas jag att de kommer med i eran tidning. Får en hälsa? Då vill jag passa på å hälsa Gunvor i Degerfors och Doris i Eda. Minns ni mig, eran syslöjdsklasskamrat från samrealskolan i Karlskoga 1955-56?

Om ni läser dethär kan ni väl höra av er. Sjätte moralen har adressen.

Ingsie-Britt Karlsson
fru, Askersund

När nattens mörker.....och stillat sig till...
då.....jag intill dig som så.....gångar förr.
Jag har en vän att.....och att dela.....med,
ifrån.....och förvivilan, till att..... vara....
Så låt de.....ljuva....bli..de.....i....liv.
Den.....som..känner, låt den.....livet ut.
Och när...kommer....till.....då....hjärta.....
slå, då skall..tänka på de..... som...vackrast
i.....liv...

Vad Gud har givit min kropp.

Två ögon har jag fått, så klara båda,
med dem får jag så glatt omkring mig skåda.
Guds ljus har jag igenom ögat fått.
Jag ser den blåa himmelns aftonstjärna,
jag ser den gröna ängens blommor gärna.
Allt är Guds verk. Allt vad han gjort är gott.

T K M T K

DEL I AV III - AVGÖRANDE

En man satt på en fyrkant, omgiven av vatten. Fyrkanten var helt i glas och hade ett par meters sida. Glaset var i många färger, blyinfattade i ett sinnrikt mönster. Vattnet var stilla och mörkt. Mannen var insvept i en tunn yllefilt och satt på en klumpig, trebent pall av gjutjärn. Han satt blickstill, för han anade att om han rörde sig oförsiktigt, eller rörde sig över huvud taget, skulle glaset gå sönder och han skulle falla ned i vattnet och drunkna. Han kunde inte simma.

Vattnet var visserligen stilla, men det var mörkt och såg hotfullt ut i hans ögon. Så han satt utan att röra sig och såg ut över vattnet. Kanske spanade han efter något, han visste inte riktigt. Kanske väntade han på något, men han var inte säker.

När han suttit så en lång tidsrymd, hörde han det avlägsna ljudet av årtag. Han ville vända sig om och titta, men vågade inte röra sig.

Ljudet kom närmare, upphörde och började sedan igen. En gammal gisten roddeka kom glidande över vattnet i mannens yttersta synfält. Det första han såg var dess för. Där satt en liten flicka i en klänning som en gång i tiden nog varit vit. Hon stirrade storögt på mannen på fyrkantens mitt.

Sedan blev båtens mellersta del synlig. Vid årorna satt en liten pojke, ungefär lika gammal som flickan i fören. Han var iförd en smutsgrå skjorta som hängde på honom som ett tält, och han kämpade med båtens åror, som även de var alldeles för stora för honom. Pojken försökte undvika att styra rakt in i fyrkantens glas och ågnade därför inte mannen på pallen den minsta uppmärksamhet.

Längst bak, på ekans aktertoft, satt en gammal gumma hopsjunken med slutna ögon. Hon tycktes sova djupt och var insvept i en virkad sjal som nog den också en gång i tiden varit vit. Pojken lade årbladen i vattnet och bromsade in båten. Svallvågorna kluckade mot fyrkantens undersida, och mannen på den ryckte till av rädsla.

-Försiktigt! väste han.

-Vad är det? undrade flickan i fören.

-Om glaset går sönder faller jag ju i vattnet. Då drunknar jag.

Flickan böjde sig över relingen och tittade ned i det mörka vattnet.

-Tror du?

Mannen svarade inte.

Pojken vid årorna snöt sig i en flik av den alldeles för stora skjortan och tittade på mannen.

-Kan du inte simma? frågade han mannen, som sakta skakade på huvudet till svar.

-Det kan inte jag heller, men jag har aldrig drunknat i hela mitt liv.

Mannen fnös föraktfullt och drog filten tätare om sig. Gumman i båtens akter snarkade till och sjönk ihop ännu mer. Mannen på fyrkanten upptäckte med avsmak att hon dreglade i sömnen.

Efter en stund tog flickan till orda igen:

-Jag tror inte att du drunknar. Du kan ju klättra upp i båten och följa med oss.

-Tänk om jag inte vill följa med er då? sade mannen vresigt.

-Vill du hellre sitta kvar där då? undrade pojken.

Mannen svarade inte.

-Har du försökt att röra på dig? frågade flickan. Glaset kanske håller?

-Det gör det inte, svarade mannen. Och varför skulle jag pröva? Jag har ju ändå ingenstans att ta vägen.

-Jo, till oss, sade flickan.

För en stund rådde tystnad. Gumman i aktern harklade sig i sömnen och flickan tog till orda igen:

-Gör ett försök. Båten ligger ju alldeles intill. Du behöver bara resa dig och ta ett par steg.

-Nej, sade mannen.

-Jo, sade flickan. Vi är ju så nära.

Mannen teg, men var långt ifrån säker på sin sak. En stund rådde tystnad, medan barnen tittade förväntansfullt på honom. Så sade pojken:

-Gör det nu. Här kan du ju inte sitta.

Mannen tittade på sina fötter, och sedan på det korta avståndet till fyrkantens hörn och det korta hoppet över ekans reling.

-Jag vågar inte, viskade han.

-Nähä, sade pojken högt och nonchalant. Om du inte gör det nu så rör jag vidare.

Han greppade åroma.

Mannen flämtade och vred sina händer under filten.

-Vänta, bad han. Bara lite till...

Det var tyst ett ögonblick.

-Bara lite till vadå? frågade flickan.

När mannen inte svarade suckade pojken demonstrativt.

-Nu rör jag vidare, avgjorde han och började arbeta med årorna. Mannen ryckte till som för att kasta sig fram och ned i båten, men så knakade det till i fyrkantens glas och han satt blickstill, med kinderna vita av skräck.

Pojken hade nu fått båten att röra sig och hela ekipaget gled iväg över vattnet med allt högre hastighet.

Mannen tittade efter dem och kämpade med sitt inre. Sedan reste han sig plötsligt för att ropa efter dem, och omedelbart splittrades fyrkantens glas.

Han föll som en sten genom glaset och ned i vattnet. Han läktade vilt med armar och ben, höll på att trassla in sig i yllefilt, och fick till sist huvudet över ytan. Av fyrkanten syntes inte ett spår. "Glassplittret och järnpallen har sjunkit till botten", tänkte mannen förvirrat innan han drog in luft i lungorna för att ropa.

-Vänta! skrek han efter den försvinnande båten. Kom tillbaka!

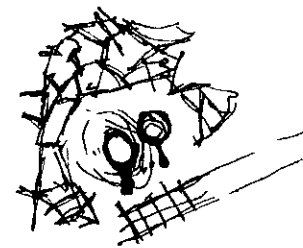
Han började samordna sina rörelser för att röra sig framåt. Han fick kallsup på kallsup och hostade febrilt. Plötsligt var båten intill honom och han sträckte upp händerna och fick tag i relingens kant.

Han kände små barnhänder greppa om hans handleder och de började dra i ett försök att lyfta upp honom i båten.

E.S.

AND THE BALALAJKA BAND
PLAYED ON

Varenda jävla fredagskväll

Allt är svart. Åtminstone inuti. Är det bara hos mig som allting har slocknat och gått sönder? Allt är vasst. Världen är en taggbuske som jag har blivit inknuffad i. Av vem? Jag säger att det är alla andra, men det kanske är jag. Jag kanske till och med har planterat den, och den tanken gör den större och större. Den har växt in i mig. Det gör så ont inuti. Jag vill gräva in till den utifrån, rycka upp den med roten och bränna, men jag kommer aldrig så långt in.

Lampan är släckt. Rummet är mörkt. Jag hör hur de andra lever utanför. Lever. I mig växer taggarna. Jag känner på min arm, snart borde taggarna ha vuxit upp ur huden. Jag väntar förgäves. De kommer inte ut, de gör bara mer ont. Jag börjar gråta, försöker låta bli, kväver snyftningarna med mina händer. Måste vara tyst. Ingen får veta. Om de visste så skulle de ändå inte förstå. Men vem kan begära det? Jag förstår inte heller. Det finns ingen anledning till det här. Det gör det ännu värre. Jag sitter upp i sängen, försöker gråta tyst, gungar fram och tillbaka. Det finns ingen. Ingen alls. Jo. Otacksamma jävel, var för helvete nöjd någon gång! Jag river mig så hårt jag kan i ansiktet med mina nedbitna naglar.

Varenda jävla fredagskväll.

ANTON, TRE ÅR YNGRE ÄN VANLIGT, FÖRSÖKER
SÄGA "SUBSIDIARITETSPRINCIP".

= UUUUUUUUUH!

Aleister Crowley 1875 - 1947.

Aleister Crowley är utan tvivel den mest kända ockultisten som levat. Men hur var han egentligen? Här kommer den: Historien om Aleister.

År 1875 föddes en gosse som fick namnet Edvard Alexander Crowley i Warwickshire i England. Hans föräldrar var fanatiskt kristna protestanter och det kanske var en bidragande faktor till att han blev som han blev. Om hans barndom finns det inte mycket fakta, men i ungdomsåren reste han mycket och besteg bla berg i Himalaya. Han studerade också ockultism och skrev poesi. Stilen var impressionistisk och två diktsamlingar vid namn "Aha" och "The city of god" gavs ut. Crowley var inte direkt blygsam när han talade om sin poesi och ett känt citat av honom är "Det är underligt att det uppkommit två så stora poeter i nordengland - För man får ju inte glömma att Shakespeare var ganska bra han också." Han menade alltså att han själv såklart var en större poet än Shakespeare.

Tillslut tog dock hans ockulta intressen överhand och han gick med i det hemliga sällskapet "The Golden dawn" (den gyllende gryningen). "The Golden dawn" hade bildats 1887-88 av en engelsman vid namn W.W Westcott, med hjälp av två andra män W.R Woodman och en viss S.L Macgregor Mathers. Mathers skulle senare bli ledare. Andra mer kända medlemmar var W.B Yeats (som en tid ledde sällskapet) och författaren till Dracula, Bram Stoker.

Man upptäckte snart att Crowley var som född till att bli magiker. Han verkade förstå de ockulta mysterierna bättre än någon annan. Självt skriver han så här:

"Magins framgång är beroende av utövarens förmåga att väcka det kreativa geni som varje människa har inom sig. Endast ett fåtal är i själva verket i stånd att omvandla det efter sitt medvetande eller ens i 99 fall av 100, att överhuvudtaget upptäcka den. Med andra ord är magin i denna bemärkelse en konst snarare än en vetenskap"

Ur "The Confessions of A. Crowley."

Crowley började under den här tiden resa väldigt mycket till länder och platser som Mexico, Hawaii, Ceylon, Indien och Kina. Han studerade under

dessa resor läror som yoga, tantrism och I Ching. Han besökte även Paris där han försökte imponera på Macgregor Mathers. Tyvärr visade det sig att den enda personen Mathers var imponerad av var sig själv. Mathers var i och för sig en ganska rolig person. Det finns en anekdot som berättar att han en gång fick besök av en kvinna som var medlem av Golden Dawn. Hon klagade på att demoner med halvättna ansikten gav henne inviter och att hon hade väldigt svårt att säga emot dem, varpå Mathers svarade: Chockerande dålig smak från båda sidor! W.B Yeats som var en nära vän till honom brukade säga att han var till hälften sinnessjuk och till andra hälften en skojare.

Trots att Mathers verkade vara en person med humor blev Crowley sur och gick ur Golden Dawn och bildade sin egen orden Argentum Astrum, även kallad Silverstjärnan. Crowley gav sig ut på nya resor tillsammans med hans nyfunna lycka Rose Kelley. Som han träffat i Skottland. Hennes masochistiska tendenser passade utmärkt för sadisten i honom. Men Rose var även bra på andra saker. Hon visade sig ha väldigt lätt att få kontakt med det astrala planet. En gång när hon befann sig i ett abnormt sinnestillstånd fick Crowley genom henne kontakt med ett andeväsande kallat Aiwass. Denna Aiwass sade sig ha levat i Kaldéen (södra babylonien) under Hammurabis styre ca 1750 f.kr, senare beskrevs han som Crowleys genius, hans hjälpare ande. Aiwass dikterade från klockan tolv till 1 tre nätter (åttonde, nionde och tionde april 1904) i sträck vad som senare skulle tryckas under namnet "The book of the law". Denna bok skulle lösa alla religions problem påstod han. Det kändaste citatet ur boken borde vara: Gör vad du vill skall vara lagens hela - Kärlek är lagen, kärlek under vilja. Vilket har blivit till ett slagord för både ockultister och andra. Religionen han enligt honom själv grundat i och med bokens utgivande kallade han Thelema. Thelema är grekiska och betyder känsla.

Crowley blev även far under den här tiden. Rose födde honom en dotter vilken fick namnet Nuit Ma Athoor Hecate Sappho Jezebel Lilith Crowley. Man brukar ju säga att kärt barn har många namn. Tyvärr varade inte lyckan länge. Barnet dog ett år senare i tyfus. Det dröjde inte länge innan även Rose försvann ur Crowleys liv. Hon blev sinnessjuk och han beslöt sig för att skilja sig. En stark bidragande faktor till hennes sinnestillstånd skulle kunna vara att han hade för vana att hänga upp henne upp och ner i garderoben och jämt och ständigt plocka med sig nya älskarinnor hem.

Året är nu 1910 och Crowley har börjat använda drogen Meskalin. Meskalin utvinns förövrigt ur kaktusar och fungerar ungefär på samma sett som LSD och andra Hallucinogener. Han har även rakat av sig sitt hår, slipat sina hörntänder vassa och startat ett satantempel i London. Hörntänderna slipade han för att kunna ge "ormens kyss", ett bitt i halsen eller på handleden till de många överklasskvinnor som samlades i hans tempel. Det där med satanstemplet var förresten inte speciellt allvarligt utan bara ett uppror mot kristendomen. Ungefär som när han kallad sig för odjuret 666. Han var aldrig någon verklig satansdyrkare.

Templet i London lades dock snart ner till förmån för ett i USA. Vilket också lades ner på grund av att FBI blandade sig i. Crowley verkade nu börja tröttna på magi och började istället lägga sig i världsliga problem som tex irländarnas frihetskamp vilken han starkt stödde och kämpade för. En ganska rolig detalj är att han aldrig besökte Irland. Hans narkotikamissbruk fortsatte dock och han använde nästan alla sorter: Meskalin, kokain, heroin, opium, hasch och det hade lett till bla svår astma och bronkit i lungorna. För att lindra detta flyttade han med sin nya älskarinna Leah Hirsig till Cefalu på Sicilien. Året är nu 1920. Det varma klimatet där skulle kunna lindra hans sjukdomar. Leah hade just fött honom två barn sonen Dionysus och dottern Anne Leah.

Såklart fortsatte Crowley att vara aktiv trots flytten och ett Thelemakloster startades på Sicilien. Klostret fylldes snart med lärjungar som Crowley undervisade i meditation och sexmagi. Undervisningen bestod egentligen i rena sexorgier. Lokalpressen uppmärksammade tidigt aktiviteterna på Crowleys gård och det började gå rykten om allt från sodomi till blodsoffer. Rykten ska visst ha varit ganska överdriva, men Mussolini, Italiens ledare, utvisade snart Crowley och 1923 hade han lämnat Sicilien.

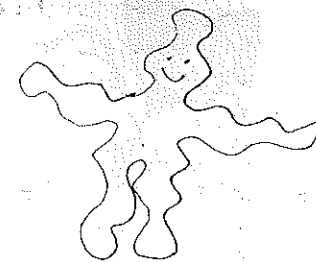
Crowley flyttade nu runt ett tag och bodde bla i Tunisien och Frankrike. Ur Frankrike utvisades han på grund av Heroinhandel och tillslut hamnade han i Tyskland. Han bodde nu i Berlin där han försörjde sig som konstnär. Målningarna lär ha varit mycket bisarra precis som hans nya älskarinna. Hanni F även kallad monstret. Tillslut fick han flytta även från Tyskland, Hitler hade börjat förfölja ockultister som inte jobbade för honom. Färden begav sig nu tillbaka till hemlandet England där han utvecklade sina egna Tarotkort och skrev boken "Book of Thoth" där han förklarar hur man

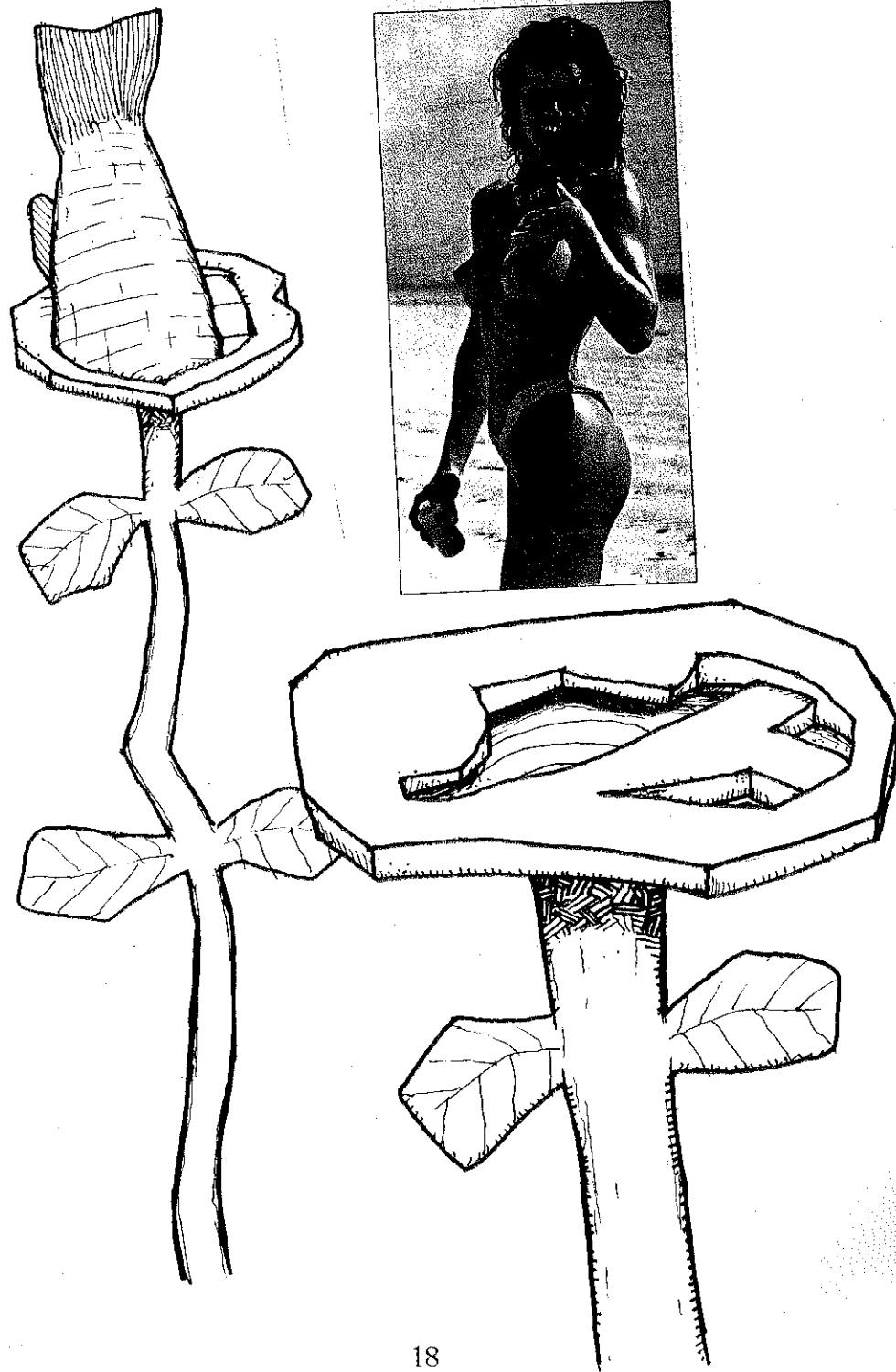

använder dem. Det var det sista Crowley gjorde klart innan han dog. Han avled 1947 och hans aska skeppades över till lärjungar i USA (Varför har jag ingen aning om).

Vad är då det intressanta med Aleister Crowley. Magi är ju något som i alla fall jag inte tror på. Det intressanta är nog hur han påverkat hans efterkommande. Att folk idag skriver tjocka böcker som bygger på det han en gång lärde ut om de ockulta mysterierna. Att det idag finns musikgrupper med namn som "Yelworc" (Crowley baklänges) och "White Stains" (taget efter en bok av honom). Att Beatles skriver upp honom som en av sina förebilder på Sgt Pepper-skivan. Visst var han en medelmåttans poet och en ganska duktig målare. Men det är ju magin som gjort honom känd. Självt tycker jag att han är intressant eftersom han var en så bred mångsysslare. Att samma person kan skriva bra dikter, välskrivna böcker, måla snygga tavlor, bestiga bergstoppar i Himalaya och förföra en hel drös med kvinnor. Trots ett ganska ihärdigt missbruk av narkotika. En sån person måste verkligen vara stark. Eller sinnessjuk. Ja, nu är han ju död så vi lär nog aldrig få veta.

Rikard Friberg

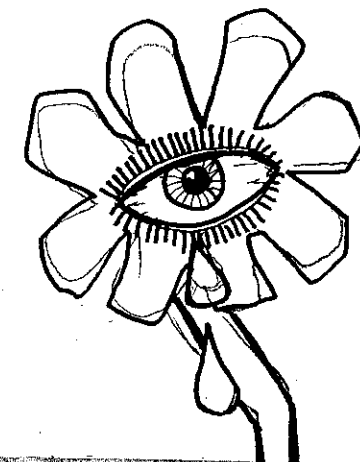
Sonett om Mr White

Stationen, så svart om natten den är
att Mr White i de vitaste kläder
där han in i stationshuset träder
gör allting ljusst med sin aura, se där

hur även en djävul kan måla i vitt
och världen dränktes i flödande ljus
I Tjernobyl man föredrog mörka hus
Se vad det strålar, kom ta er en titt!

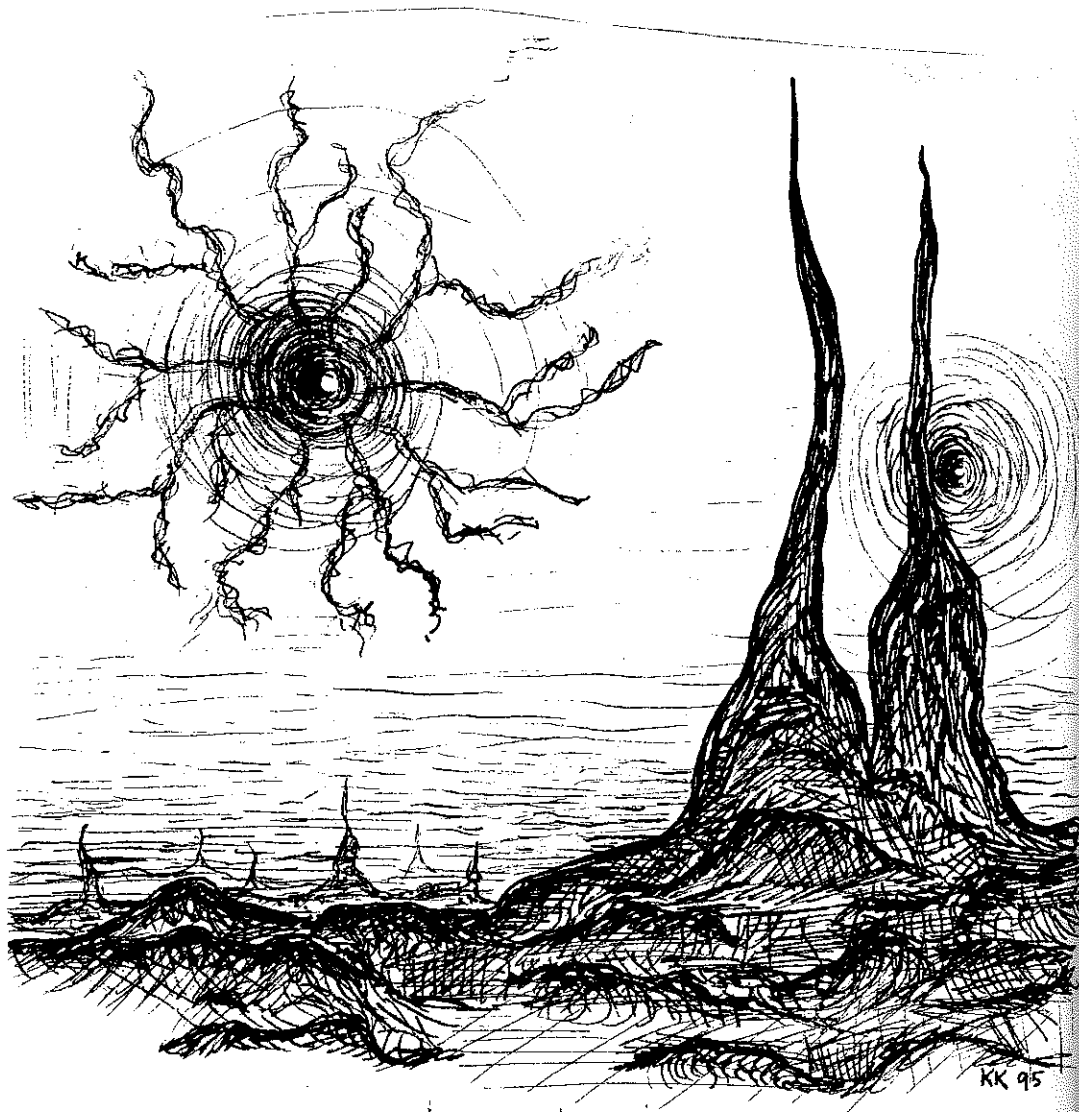
Mr White den Lilla en tanke skänker
där hon Ensam i godsvagnen sitter
men ännu ett ögonpar bleka blänker

tänka på andra han aldrig gitter
Mr White är gud när inälvor stänker
Vem vet vad ögonens ägare tänker?

Sommarmorgon i djupet av den stilla skogen. En tidig morgondimma stiger upp och fuktar stammar och mossor. De vita, ogripbara slöjorna lindar sig ljudlöst om träd och stenar och dess väta frigör dofter med oanad styrka. Dofter som kan berusa den som vandrar bland granar, ormbunkar och mossiga stenblock denna tidiga morgon.

Älvorna dansar en sista kort dans i dimmans vindlande famntag. Några vättar ser förnöjt på och nynnär med i en melodi lika uråldrig som stenarna de sitter på. En sista dans dansas och en sista sång sjungs ty snart måste dimman ge vika för solens allt starkare strålar som bryter över de avlägsna bergens taggiga rand. Då kryper de små skogstrollen och vättarna gäspande ned i sina gångar och kammare under jord och sten. Sumptrollen sjunker ned i sina skyddande mossor och kär och älvorna svävar upp i sina ihåliga träd för att sova och vänta på nästa skymning.

En ovanlig utsikt
från min balkong.

ALEXANDERS BEKÄNNELSE

av Erik Stormark

Jag har beslutat mig för att bekänna allt. Det är naturligtvis meningslöst, eftersom ingen kommer att tro ett ord av vad jag säger, men jag upplever allt det här som ännu mer meningslöst. Jag ser solen gå upp bakom gallren varje morgon, och jag vet att den kommande dagen kommer att gestalta sig precis som den föregående. Ett litet rum med en bandspelare och samma återkommande frågor, om och om igen.
-Varför gjorde du det, Alex? Hur gjorde du det? Vad hade du för motiv? Det har med Johanna att göra, eller hur? Men varför honom? Och hur gjorde du det, Alex? Hur gjorde du det?

Fram till nu har jag inte sagt ett ord, så lyssna noga nu när ni har chansen att höra hela historien. Efteråt kan ni säga att jag är kriminell eller vansinnig - det är mig likgiltigt. Det enda som verkligen betyder något för mig är att jag faktiskt gjorde det. Ja, jag är ansvarig för att Anton Wernes död.

Jag vet fortfarande inte om jag verkligen ville döda honom, jag måste naturligtvis medge att jag lekt med tanken (milt uttryckt).

Jag gjorde det för Johanna. Min kärlek, Johanna. Jag hämnades på Anton Werne, och det ångrar jag inte för ett ögonblick.

Jag vet att ni knappast nöjer er med de enkla orden "Ja, jag är ansvarig för att Anton Wernes död..." så här följer min fullständiga bekännelse.

Jag har alltid haft mycket känsliga händer, till exempel har jag aldrig funnit någon större utmaning i att bygga korthus. Men jag hann bli över tjugo innan den känsligheten vidareutvecklades bortom det mänskliga och passerade gränsen för det övernaturliga.

I mina händer bär jag krafter som ingen annan har. Jag har ingen aning om varifrån de kommer. Ibland önskar jag nästan att jag blivit kidnappad av rymdvarelser eller att någon ärkeängel uppenbarat sig för mig, för då skulle jag veta. Men mina krafter verkar inte komma från vare sig Gud eller Djävulen. De bara kom helt av sig själva, en dag i April.

Jag var nere vid sjön med min kompis Alf. Vi promenerade och diskuterade livet och kvinnorna, precis som vanligt. Solen sken och fåglarna sjöng, precis som de bara gör i början av våren. Det var fler än vi dånare vid stranden. Ett förälskat par i vår egen ålder skrattade och kysstes, de jagade varandra. Det finns en murad badbrygga med brädgolv vid stranden. Flickan skrattade och sprang ut på den, hennes pojkvän jagade henne. Jag minns att Alf sade:

-De borde inte springa där. Det måste vara halt som fan.
Flickan försökte sig på en snabb undanmanöver, och vi såg hennes fötter glida över det våta träet. Hon försökte ducka under sin pojkvans utsträckta armar och hon halkade och föll. Trots avståndet kunde vi höra hennes ansikte slå i badbryggan. Hon tumlade över kanten och försvann ned i vattnet.

Jag började springa. Pojkvännen vrålade sin flickvåns namn - Anna - och hoppade utan att tveka i efter henne. Han var under vatten länge, jag och Alf hann nästan ända ned till bryggan innan han kom upp igen. Vi greppade den medvetlösas flickans jacka och drog upp henne ur vattnet. Jag hjälpte pojkvännen upp ur vattnet. Han upprepade hela tiden:

-Herregud! Anna! Herregud!

Jag såg flickans ansikte och rös till. Hon hade slagit sidan av huvudet i bryggan och såret sträckte sig från käken till tinningen. Blodet hade redan bildat en liten pöl under hennes huvud.

-Herregud! Anna! Herregud!

Alls ansikte var vitt som papper. Jag skrek åt honom att hämta hjälp. Han kom på fötter och försvann utan ett ord. Någon gång hade jag lärt mig något om ABC. Jag tog flickan huvud mellan mina händer, jag hade någon vag idé om att försiktigt böja hennes huvud bakåt, för att öppna luftvägarna.

Då hände det.

Från det ena ögonblicket till nästa, förändrades hela världen omkring mig. Jag var inte chockad eller rädd längre. Jag visste precis vad jag skulle göra. Skadan var inte så farlig som den såg ut, trots frakturen i kindbenet. Hon skulle lida av hjärnskakning förstås, och cirkulationschock på grund av skadan och det iskalla vattnet.

Världen runt omkring mig verkade blekna bort och jag kunde inte höra pojkvännens hysteriska gråt längre. Jag lade försiktigt mina händer mot flickans huvud och ansikte. Jag sammanfogade hud och kött. Jag smälte samman benet till ett stycke. Jag fann hennes skadade hjärnceller och helade dem. Jag värmdde upp hennes blod till normal temperatur och tvingade hennes hjärta att slå normalt. Jag insåg att hon brukade lida av migränattacker och botade henne från dem för evigt.

Långt borta i fjärran kunde jag ana att någon skrek "Vad gör du?!" rakt i örat på mig, och i nästa ögonblick susade jag tillbaka från flickans kropp och in i min egen igen. Pojkvännen slet och drog i mig, han var helt panikslagen.

Jag tittade ned på flickan och mötte hennes förvirrade blick.

-Vad händer...? mumlade hon.

Jag kom på fötter och sprang. I det ögonblicket kunde jag inte göra något annat.

När jag väl kom hem var jag fullständigt utmattad. Jag tvättade av mig blodet och föll rakt ned på min säng. Underliga tankar och minnen gled genom mitt medvetande. Jag upplevde en känsla av andfäddhet, och den friska apriluften mot mitt ansikte. Solen sken och mina fötter gled över det våta träet. Jag tappade balansen och bryggan välte upp och rusade mot mitt ansikte med fruktansvärd hastighet.

Jag mindes smärtan som exploderade i huvudet på mig och jag föll genom en isande kall tombet ned i en avgrund av mörker.

Anna i farmors armar. Anna lär sig gå och hon faller nedför trapporna. Anna leker med de andra barnen. Regnet faller men hon är så lycklig som ett barn kan vara. Anna går till kyrkan med sina föräldrar. Anna börjar skolan. Hon tycker mycket om sin lärarinna. Hon får många nya vänner i skolan. Anna ber. Anna är inte så liten längre. Hon får tjuröker med några kompisar. En av dem kräks efter en halv cigarett. Anna kysser en pojke för första gången. Anna ber. Hennes mor dör i cancer. Anna pappa slutar gå till gudstjänsten. Anna har migrän. Anna är en ung kvinna nu. Hon grubblar mycket över det faktum att hon ännu inte legat med någon pojke, det verkar som om alla hennes vänner har det. Anna ber. Hon möter Jon och de förälskar sig i varandra. Anna är så lycklig som en ung kvinna kan vara.

Jag låg på min säng och mindes hela Annas liv. Varenda enskilt minne, även de hon sedan länge själv glömt bort. Varje detalj fanns, från hennes födsel till olyckan nere på bryggan.

Jag tillbringade resten av den kvällen grubblande vid köksbordet. Jag kokade otaliga koppar te och studerade mina händer. Jag gick igenom hela förloppet om och om igen. Först helade jag henne. (Det finns inget bättre uttryck för det som faktiskt hände.) När jag lade mina händer på henne kunde jag känna varje enskild del av hennes kropp, även dess inre. Jag kunde utan problem urskilja vad som inte stod rätt till och vad som var som det skulle. Och genom att koncentrera mig åtgärdade jag det som inte stod rätt till. Sedan kopierade jag hennes minnen. Helt ofrivilligt, utan att veta att jag gjorde det. Men nu vet jag allt om henne. Jag känner till de saker hon sett och upplevt men aldrig berättat för någon. Alla hennes innersta tankar. Jag vet allt om hennes och Jons sexliv. Men jag minns fortfarande inte särskilt mycket från min egen barndom. Och efter att jag skurit ett litet jack i fingret kunde jag inte göra mer än sätta på ett plåster. Jag kunde inte hela mig själv.

Dörrklockan ringde och innan jag öppnade visste jag att det var Anna och Jon. De såg på mig med djup vördnad i blicken och de talade osammanhängande om underverk och Vår Herres utsända som vandrade på jorden. Jag avbröt dem bryskt:

-Om ni är tacksamma mot mig, ber jag er att visa det genom att inte säga ett ord om detta till någon. Prata inte om vad som hände den här eftermiddagen. Tänk inte ens på att nämna mitt namn. Och sök inte upp mig igen. Det är så jag vill att ni visar er tacksamhet. Ta och försvinn nu och lämna mig i fred.

Efteråt ångrade jag min oartighet, och när jag kom på att Jesus Kristus sade åt de människor han helade att inte låta någon få veta det, ångrade jag mig ännu mer.

Efter att ha kommit över den första chocken upplevde jag en känsla av besatthet. I tre dagar letade jag oavbrutet efter anledningar att röra vid människor. Jag skakade hand med alla, jag klappade folk på deras skuldror i ständiga försök att få en snabb kontakt med deras nackar. Den lättaste och snabbaste beröring med en fingertopp, var som helst på dem, räckte. Sedan visste jag allt om människan framför mig. Varenda minne, allt som den människan överhuvudtaget tänkt och upplevt.

Ingen kan ens ana sig till vad jag fick veta. Jag har sett allt. Massornas mörker. Så mycket ångest, så mycket, smärta, så mycket vrede... och plötsligt, en ö av frid och lycka hos någon som älskar... Kärlek till sina barn, sin man eller kvinna, Gud...

Hur som helst, jag brände ut mig själv fullständigt på tre dagar. Utmattad intill döden sov jag i nästan tjugo timmar.

När jag vaknade, över sex kilo lättare, fattade jag ett beslut. Måhända fick jag de här krafterna för att jag bara skulle sjanta runt och leka Gud, men jag beslutade mig för att använda dem till något konstruktivt och gott.

Jag vill inte ge några namn eller andra exakta detaljer rörande de människor jag helade, eftersom jag upplever som om att jag, liksom en läkare, har tystnadsplikt. Jag gav en blind man hans syn tillbaka. Jag botade flera fall av obotlig cancer. Och så vidare. Nära hundra människor i den här delen av landet står i tacksamhetsskuld till mig. Jag krävde samma löfte av dem alla: *Inte ett ord om detta till någon levandes själ!* Det var mitt enda krav och det var inte förhandlingsbart. Och med stor vördnad gick de alla med på det kravet.

Ni kanske tror att det här fick mig att känna mig mäktig - nästan som Gud - när jag stal människors minnen utan att säga något om det, men det är inte sant. Jag gick aldrig upp

de där sex kilona igen, mitt nya kall tog för mycket av mina krafter. Efter varje helande var jag så trött att jag bara ville falla till marken där jag stod och sova för evigt. Men jag var så övertygad om att det jag gjorde var det fullständigt rätta, att jag inte tillät mig själv att vila.
Inte förrän jag mötte Johanna.

Jag har haft tre flickvänner i hela mitt liv (inklusive henne), men även om jag haft dussintals, skulle Johanna fortfarande vara det bästa som någonsin hänt mig. Hon var lång, mycket söt och den mest godhjärtade människa jag någonsin träffat. Det finns några få personer på den här planeten som inte har något som helst ont inom sig, och Johanna var en av dem. Hon var helt enkelt bara full av kärlek.

Jag älskade henne så mycket att jag skulle kunna dö för henne. Till en början var hon bara ytterligare en vacker flicka bland alla andra. Hon var bekant med Alf, och det var så jag lärde känna henne. Jag skakade hennes hand, och förväntade mig det sedvanliga ögonblicket av yrsel och illamående när hennes livs minnen rusade in i mitt sinne.

Inget hände. Jag visste inte mer om henne då än innan jag skakade hennes hand. Jag minns att jag tänkte: "Jag bara måste få lära känna den här flickan bättre!"

Naturligtvis berodde den tanken inte på att jag hade någon djup önskan att ta del av hennes mest personliga tankar och minnen. Nej, om vi kunde vara vänner skulle jag för en gångs skull kunna bete mig naturligt gentemot henne. Jag skulle inte behöva låtsas att jag inte kände henne bättre än hon själv gjorde. Och jag skulle inte behöva vara rädd för att röra vid henne.

Hur som helst, det hela utvecklade sig i en mycket mer positiv riktning än jag någonsin vågat önska. Hon förälskade sig i mig. Och jag älskade henne så mycket att jag skulle kunna dö för henne.

Mina händers krafter hade ingen effekt på henne. Ingen av oss hade någon som helst aning om vad som kunde vara orsaken till det, men jag brydde mig inte speciellt mycket om det. Jag kunde röra vid henne utan en ständig känsla av att jag stal något ovärderligt från henne.

Hon var den vackraste människa jag någonsin träffat. Min kära Johanna, jag älskar dig så...

Jag fick aldrig någon möjlighet att säga henne det en sista gång. Hon var död när jag kom till sjukhuset. Läkaren jag talade med vägrade envist att ge mig alla detaljer rörande hennes död, men vi skakade hand innan jag gav mig av och önskade att jag aldrig någonsin rört vid honom. Hon hade blivit nedslagen på sin väg hem den kvällen. Hon hade våldtagits, torterats och lämnats att förblöda till döds.

Hon sade två saker innan hon dog. "Anton Werne..." och "Jag älskar dig, Alex..."
Jag kunde inte placera namnet Anton Werne, men jag var övertygad om att jag hört eller sett det någonstans. Jag begav mig av till Johannas lägenhet och började leta.

Inom mig arbetade jag sakta men säkert upp ett raseri som saknade allt naturligt motstycke. Den fan som skadat och mördat min älskade fanns fortfarande kvar någonstans därute, och jag var fast besluten att finna honom. Jag mindes ett citat från något jag läst någon gång: "*And when his eyes go dead, the hell I send him to will seem like heaven after what I've done to him!*"

Jag upprepade det om och om igen. Jag var på väg över kanten till avgrunden.

Efter en lång natt fann jag det jag letade efter. Johanna studerade religionshistoria vid universitetet, och bland hennes anteckningar fann jag en artikel skriven av Anton Werne. Och med den, hans adress. Han bodde knappt sex mil bort. Jag insåg att hon måste ha träffat honom förut.

Det var söndag morgon. Enligt busstidtabellen gick en buss i rätt riktning inom en timme. Jag tvingade mig själv att ta en dusch och äta några smörgåsar innan jag begav mig av. Jag hade inte sovit på över 24 timmar men jag kände mig inte alls trött.

På bussen läste jag Wernes artikel. Den handlade om spanjorernas ankomst till Sydamerika och deras spridning av den kristna läran bland indianerna.

Två timmar senare fann jag hans hus. En liten villa med hysteriskt välvårdad trädgård. Det var ingen hemma.

Jag väntade i nästan en timme på hans trappa innan han dök upp. En kortväxt man i de sena trettio, iförd sin prydliga söndagskostym och med psalmboken i handen. Jag gav honom mitt trevligaste och artigaste leende och sade:

-Anton Werne? Mitt namn är Alexander...

Vi skakade hand och jag fortsatte, fortfarande leende:

...och när jag är klar mig dig, kommer det inte att finnas en smärta i världen vars natur du inte är mycket väl bekant med!

Anton Werne var en mycket försiktig och noggrann man. Med Johanna som enda undantag (hon kände igen honom), hade han aldrig lämnat några som helst bevis eller ens ledtrådar efter sig. Det går inte att binda honom till några av de tidigare mordena, så jag kan inte bevisa att det var han som utförde dem.

Men jag har hans minnen. Han har våldtagit, torterat och mördat åtta unga kvinnor under de senaste tio åren. Mönstret var alltid det samma: att finna den kvinna hans förvirrade medvetande ansåg vara både sexobjekt och offer, följa henne under en vecka eller så och sedan göra det. Han såg på medan de första sju förblödde, men medan Johanna dog framför honom dök det upp folk, så han var tvungen att fly innan han kunde avsluta henne.

Anton Wernes själ var ett palats som gömde en ruin. En stilla väntande bomb. Någonting mitt emellan en analyserande undersökare och en ljungeld av raseri och hat, eld och mörker.

Han är i vilket fall som helst död nu.

Jag har fortfarande inte fått klart för mig hur polisen kunde få reda på att jag befann mig i Wernes hus. Kanske en granne såg mig knuffa in honom genom dörren.

De två första polismännen som kom in i huset kommer att drömma mardrömmar under en mycket lång tid framöver. Läkaren som kom för att ta hand om Anton var lite mer härdad. Men han kräktes han med vid anblicken av Wernes kropp.

Ni förstår, den där söndagsmorgonen insåg jag att med mina händer kunde jag inte bara hela den mänskliga kroppen. Jag kan manipulera med den och göra precis vad jag behagar med den.

Mina krafter blir allt starkare. Jag behöver bara bibehålla kroppskontakt med offret, en fingertopp vart som helst räcker, och bara min fantasi utgör gränsen för vad jag kan göra. Och genom att släppa alla spärrar, skapade jag ett inferno mer smärtsytt än helvetet åt Anton Werne.

Jag skulle vilja understryka att Werne inte var död när polisen anlände till huset. Trots att jag avlägsnat hans hud, slitit hans kött i bitar, malt hans skelett till gryn och spritt hans inälvor och nerver över hela rummet var varje del av Antons kropp fortfarande vid liv och kopplad till hans hjärna. Han var vid fullt medvetande och såg alltihop. Jag är den ende människan på den här planeten som kunde ha gjort det och ändå hållit honom vid liv.

Och faktiskt, jag skulle ha kunnat hela honom igen. Han skulle fysiskt sett ha mått bättre än innan jag lade mina händer på honom. Med det vill jag väl inte påstå att jag skulle ha gjort det, men jag måste understryka att tanken på att hela honom faktiskt slagit mig.

Olyckligtvis för Anton, drog polismännen iväg mig från hans kropp innan jag kunde bevisa att jag kunde, och kanske ville, återföra honom till det normala igen.

Läkaren som undersökte Anton borde kunna intyga att trots det faktum att Werne täckte hela rummet, var han fortfarande vid liv, och hans puls var jämn och andningen fullständigt normal.

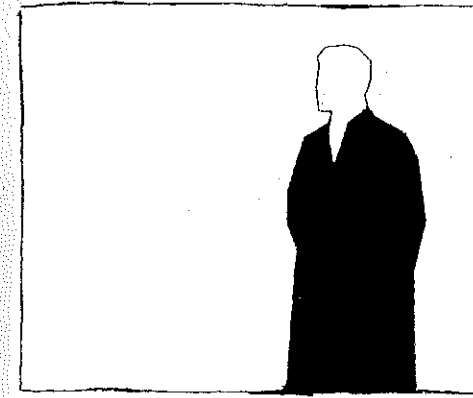
Det borde ha varit nästan en timme efter att jag tog bort mina händer från Anton, som han verkligen dog.

SPRITEN FINNS TILL
 FÖR ATT ÄVEN OATTRAKTIVA BRUDAR
 NÅGONSIN SKALL HA EN CHANS
 ATT BLI KNUTLADE

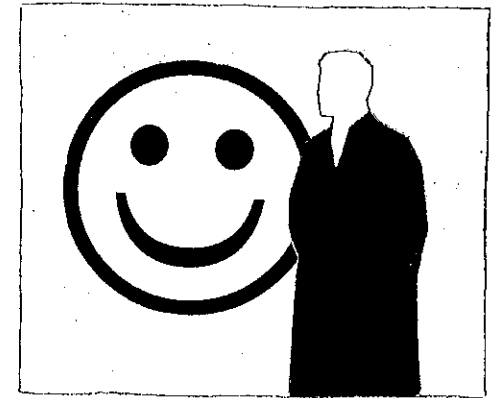
Små söta gröna män från Mars är små och söta och gröna.

PRECIS SOM OVANLIGT

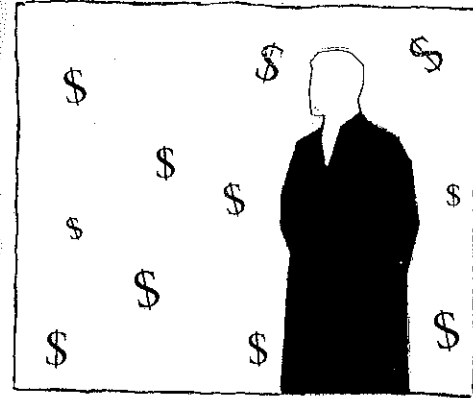
NB 960102

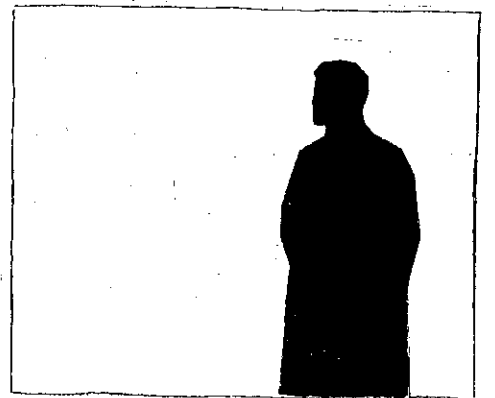
Det här är Jack

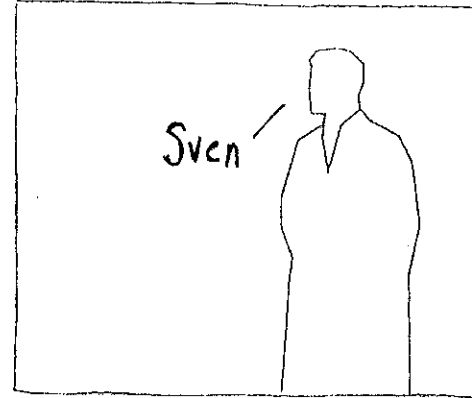
Jack är känd för att vara en crazy kille

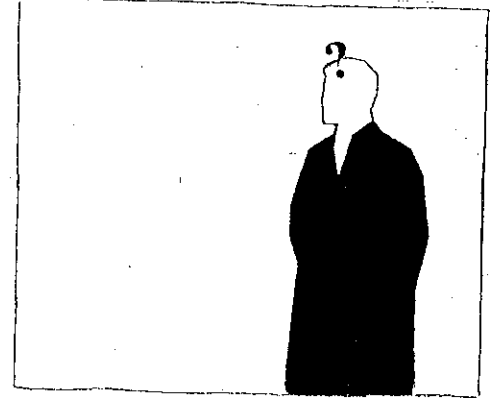
Jack har gjort de stora klippen

Det är dock inte alltid så kul att vara berömd

Ibland drömmer Jack att han är någon annan

Men när han vaknar minns han inget

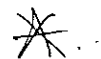
Purple clouds and violet waves. The winds are indigo through the shimmering air. Light travels yellow and here I lie in it, floating on the violet waves.

The coloured currents carry me across the billowy surface that stretches into every world, every prism of dreams.

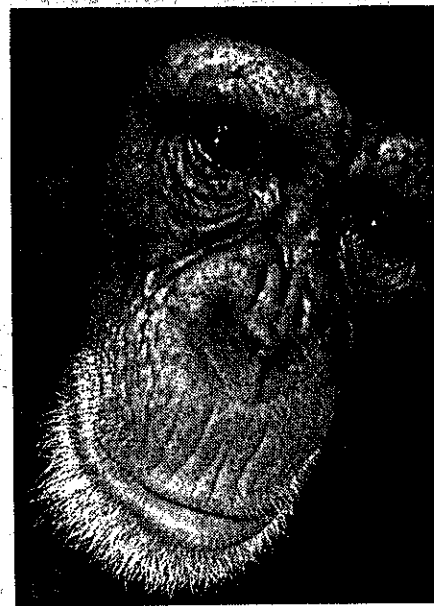
Dusk is drawing nearer, the shades around me grow. I hope someone will save me from darkness.

But now it's already dark, the rescue never came. Although I will wait forever here, in my wish, the colours of my world are never to return.

Karin Karlsson

ANTON, TRE ÅR YNGRE ÄN VANLIGT, FÖRSÖKER SÄGA "SUBSIDIARITETSPRINCIP!"

O, A, O, A, A !!!

GORDETSJALVIGEN RENHORNSLIM

Detta lim är ett foglim av god kvalitet, d. v. s. det fungerar utmärkt till att foga samman saker med. Som utfyllnadslim duger det dock inte lika bra eftersom det spricker om det torkar i tjocka skikt.

Det du behöver är ca 0,4 kg renhorn som kapas i fingerlånga bitar och därefter klyvs på längden. Koka hornbitarna under lock. Tillsätt då och då mer vatten så att det inte kokar torrt. (OBS! Vid kokningen utvecklas en mild uttryckt förödande odör, varför det är mindre lämpligt att hållas hemma i lägenheten.)

Efter tre dygns kokning silas lagen bort (håll inte bort den, den behövs längre fram.) Häll nyu vatten i grytan och låt sjuda som förut i ytterligare två dygn.

På femte dygnet silas lag nummer två av och blandas med den första. Låt grunnet sjunka till botten under några timmar. Dekantera lösningen och ta till vara på den klara vatskan.

Låt så slutligen denna vatska koka in till ett segt lim, det kommer allt som allt att resultera i ca en deciliter lim.

Vill man spara limmet kan det torkas i tunna skivor, som sedan löses i lite varmt vatten när det skall användas.

(Källa: Förhistoriska Jaktråpen av L. Bengtsson, H. Carling, L. Engh.)

En till sonett om Mr White

Mr White han suckar och säger som så
"Döden i dess mest meningslösa form
den har jag gjort till min personliga norm"
Och döden är alltid värst för de små

Mr White har en samling av styckade lik
Trave på trave i källarens frys
Hud efter hud som till lampskärm ska sys
Essensen av hela världens panik

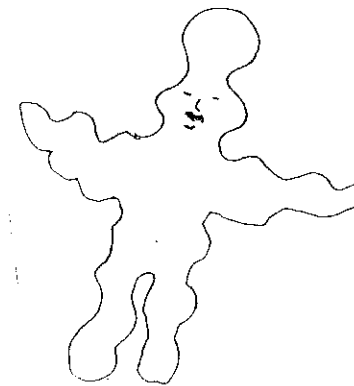
Mr White han strunta i att Frances frös
den gången han låste henne inne
i frysen där ingen fullmåne lös

Frances hade varit en olydig tös
Mr White blev så klart mörk i sitt sinne
Olydighet han håller i minne

Sjätte Moralen är ett forum för grafiska kulturyttringar som strävar efter att roa och reta läsaren. Dessa kulturyttringar är av varierande art, komiska och tragiska, analytiska och provokativa. Vissa är realistiska beskrivningar av den yttre verkligheten, andra surrealistiska speglingar av vårt inre. Skapandet är krabbkryddad vitfisk.

Om du vill kan du prenumerera på den neonazistiska tidskriften Sjätte Moralen. Du får 5 nummer hemskickade för den ynkliga summan 40 kronor. Postgironumret är 38 29 19 - 9. Märk talongen "Korngryn". Ha en arisk dag, lille vän! Sieg "Hej på dej!"

SLUT PÅ REDOVISNING

OBSERVERA DOCK INFORMATIONEN PÅ BAKSIDAN

smet rimmor på get
mat rimmor på lat
smet är mat
get är lat